

rækken af Aarene, vil han se Tallet 116 med Udmærkelse — jeg antager, han har nogen Respekt herfor — blandt de Kvinder, som ere dimitterede; og det er forholdsvis ikke nær saa mange Kvinder som Mænd, der dimitteres. Det er et Resultat, der langt overgaar Resultatet fra selve Statsseminarierne. Ligeledes er der et langt større Procentantal Iste Karakter blandt Lærere og Lærere end blandt Lærerne i det hele. Vi maa tage en Mærkelse, naar vi skulle sammenligne, og ikke et enkelt Aar. Den ærede Ordfører indskrænkede det jo ogsaa til, at de, der tynge paa Resultatet for Kvindernes Bedkommende, særlig i Aar, vare de privat dimitterede. Altsaa, vi skulle sammenligne de fra de private Seminarier dimitterede med Statsseminarierne og holde Kursus-folkene udenfor. Altsaa, det Resultat, den ærede Ordfører er fremkommen med fra den sidst afholdte Eksamen, tror jeg ikke vejer tilstrækkeligt. — Den ærede Ordfører nævnte fremdeles, at det ikke var Hensigten at lægge en Dæmper paa det private Initiativ. Nej, det ved jeg meget vel, at det ikke er Hensigten fra det ærede Flertals Side og allermindst fra den ærede Ordførers, men det kunde jo dog alligevel være, at Resultatet muligt blev det, for Resultatet bliver jo dog det — det lagde den ærede sidste Taler ikke Skjul paa, han var ikke paa det Punkt sentimental — at man vil have de bedste, saa kan det gaa med de fattige, som det kan. Det var ubetinget de bedste, der skulde prøves og antages der, men deraf følger simpelthen, at der gøres et Udvalg, og saa bliver Resten tilbage til Friseminarierne. Det kunde dog være, at naar de Kvinder, der have de private Kursus, høre det, og det kommer til at staa rigtig klart for dem, hvad det ærede 3dje Medlem for 7de Kreds (Bjerre) virkelig vil, at saa blive de ikke saa begejstrede for ham. For Resten er der et Punkt, hvor jeg er enig med ham — det er kun Maaden, Midlerne, Bejen, vi ere uenige om — og det er, at det er Skolens Vel, det gælder. Jeg mener selvfølgelig, at de Beje, som Mindretallet anviser, ere til Skolens Vel. Mindretallet mener, at det at støtte Friseminarierne, baade de kvindelige og de mandlige, i Virkeligheden er til Skolens Vel, og det mener fremdeles, at gode Seminarier for Lærere til Højskoler ere til Skolens Vel. Det er det, der først og fremmest kræves, og jeg troede for Resten, at det ærede Medlem, der jo, saa vidt jeg ved, selv har siddet i Kommissionen om Seminarier for Lærere til Højskolen, var enig med os i, at det var det, der først og fremmest krævedes, og at han efter sin Er-

faring maatte erkende, at det var det, der var særlig Trang til. Det forekommer mig for øvrigt, at det ærede Medlem skom i Modsigelse med sig selv, naar han sagde, at nu var der ikke længere Stagnation paa Statsanstalterne; nu vare de gode nok, nu vare de, som de skulde være. Det glæder mig — jeg vil ikke sige noget ondt om Socialismen; den dømmes jeg ikke om her; den lader jeg staa ved sit Værd — at det ærede Medlem for saa vidt var saa overordentlig enig med Socialismen, som jo ogsaa vil have Statsanstalter og Kaserer. Jeg gentager, jeg har forvaret mig imod her at ville dømmes om Socialismen. Jeg noterer kun paa dette Punkt en glædelig Overensstemmelse mellem det ærede Medlem og Socialismen i Ønsket om at saa alt indrettet som Stats- og Kaserne-væsen. Det er jo muligt, at det er den Fremtidsstat vi skulle have; det skal jeg ikke dømmes om. Men samtidig med, at det ærede Medlem sagde, at der ikke var Stagnation mere paa Statsseminarierne, sagde han, at Udelæggelsen var begyndt i 1857. Da begyndte Udelæggelsen at Statsseminarierne. Jeg har hidtil staaet i den For- mening, at vort Skolevæsen den Gang fik et mægtigt Stød fremad. Der kan være andre Fejl ved Loven af 1856 — det lader jeg ligge udenfor — men jeg troede, at vort Skolevæsen og navnlig Seminarierne fik et mægtigt Stød fremad ved denne Lov, idet de bleve stillede friere og mere praktisk og kom til at give en langt bedre personlig Udvikling end tidligere. Jeg tror, at Seminarierne fra Statsseminarierne i 1857 og de følgende Aar nok staa Maal med dem, der ere blevne dimitterede tidligere, og jeg troede oprigtig talt, det var det, den ærede Taler havde sigtet til, at der tidligere, før den Tid, havde været Stagnation, men nu var det blevet anderledes. Nu hører jeg pludselig, at da kom Udelæggelsen væltende. Vil det ærede Medlem da ikke være saa god at sige os, hvornaar Stagnationen har været, og naar den begyndte at ophøre. Det synes jeg, han skulde at gøre Rede for. — Naar jeg har udtalt mig for, at man kunde gaa tilbage til at henlægge Eksamen til Seminarierne, gør jeg det dog med al mulig Forsigtighed; jeg tror ikke, at jeg bliver enig med den ærede Taler om, hvorledes det skal indrettes, for han betragter saabenbart Friseminarierne som et Døde, man nu en Gang maa taale, men som man maa se at blive af med, om det var muligt, og saa dem kvalte. Jeg tror visselig, at blev det Tilfældet, vilde man vende tilbage til Stagnationen, og skulde det være det, man tilsigter, saa vil